

Sygn. akt VIII Ka 465/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący **SSO Przemysław Wasilewski**

Protokolant Aneta Chardziejko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku Wiesławy Sawoško-Grębowskiej

po rozpoznaniu w dniu 04 lipca 2013 roku

sprawy J. K. i J. S.

oskarżonych o czyny z art. 220 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 3 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k.;

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 04 kwietnia 2013 roku, sygnatura akt III K 1617/12

I. Wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że za podstawę prawną warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonych (punkt 1. części dyspozytywnej wyroku) przyjmuje art. 66 § 1 i 2 k.k., art. 67 § 1 k.k.

II. Zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

J. K. został oskarżony o to, że:

w dniu 31 sierpnia 2012 r. w (...)przy ul. (...), będąc jako pracodawca odpowiedzialnym za bezpieczeństwo i higienę pracy swoich pracowników, nie dopełnił wynikających stąd obowiązków, w ten sposób że nie zapewnił swojemu pracownikowi M. Ś.bezpiecznych warunków pracy podczas wykonywania przez niego na terenie budowy kompleksu sportowo-rekreacyjnego prac montażowych przyłącza kanalizacji sanitarnej w wykopie wąskoprzestrzennym, wskutek czego doszło osunięcia się na M. Ś.ściany tego wykopu, nie posiadającego zabezpieczenia przez możliwością osunięcia się jego ścian, w wyniku czego pokrzywdzony doznał głębokiego stłuczenia tkanek miękkich ciała w okolicy miednicy po stronie lewej z wylewami krwi i złamania kości kulszowej lewej co skutkowało naruszeniem czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na czas powyżej 7 dni;

tj. o czyn z art. 220 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 3 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k.

J. S. został oskarżony o to, że:

w dniu 31 sierpnia 2012 r. w (...)przy ul. (...), pełniąc z ramienia firmy (...)sp.j. nadzór na robotami budowlanymi prowadzonymi na terenie budowy kompleksu sportowo-rekreacyjnego i będąc odpowiedzialnym za bezpieczeństwo i higienę pracy podczas powyższych robót, nie dopełnił wynikających stąd obowiązków, w ten sposób że dopuścił pracownika podwykonawcy powyższej firmy - M. Ś.do wykonywania prac montażowych przyłącza kanalizacji sanitarnej w wykopie wąskoprzestrzennym nie posiadającym zabezpieczenia ścian przed możliwością ich osunięcia,

wskutek czego doszło do osunięcia się ściany wykopu na pracującego w nim M. Ś., w wyniku czego pokrzywdzony doznał głębokiego stłuczenia tkanek miękkich ciała w okolicy miednicy po stronie lewej z wylewami krwi i złamania kości kulszowej lewej co skutkowało naruszeniem czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na czas powyżej 7 dni;

tj. o czyn z art. 220 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 3 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 4 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt III K 1617/12 na mocy art. 66 § 1 i 3 k.k., art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonych J. K. i J. S. warunkowo umorzono na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata.

Zasądzono od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 100 (sto) złotych tytułem opłaty i obciążono ich kosztami postępowania w sprawie w kwotach po 94.08 (dziewięćdziesiąt cztery złotych 08/100) złotych.

Na zasadzie art. 425 § 1 i 2 k.p.k., art. 444 k.p.k. apelację od powyższego orzeczenia wniósł prokurator.

Na zasadzie art. 438 pkt 1 k.p.k., art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k. zarzucił orzeczeniu obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 66 § 3 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie w podstawie prawnej warunkowego umorzenia postępowania wobec J. K. i J. S., podczas gdy powyższy paragraf przewiduje możliwość zastosowania tej instytucji w stosunku do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności, a w realiach niniejszej sprawy taka sytuacja nie ma miejsca, bowiem czyn zarzucany oskarżonym zagrożony jest karą nieprzekraczającą 3 lat pozbawienia wolności, a zatem prawidłową postawą warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec obydwu oskarżonych winien być przepis art. 66 § 1 i 2 k.k.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie art. 66 § 1 i 2 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. jako podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania wobec J. K. i J. S..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępnie należy wskazać, że w świetle materiału dowodowego fakt wyczerpania przez oskarżonych znamion przestępstwa i okoliczności z tym związane nie budzą wątpliwości. W tym zakresie Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia, czemu dał wyraz w uzasadnieniu orzeczenia.

Obraza przepisów prawa materialnego (error iuris) może polegać na błędnej wykładni przepisu, ***zastosowaniu nieodpowiedniego przepisu*** lub zastosowaniu go w niewłaściwy sposób, w orzeczeniu opartym na prawidłowym ustaleniach faktycznych.

Nie kwestionując zarówno stanu faktycznego, jak i orzeczenia o winie oskarżonych zgodzić się należy z zarzutami apelacji Prokuratora, iż w podstawie prawnej warunkowego umorzenia postępowania karnego w stosunku do oskarżonych Sąd I Instancji nieprawidłowo wskazał art. § 3 art. 66 k.k.

Zważyć bowiem należy, że oskarżeni J. K. i J. S. stanęli pod zarzutem przestępstwa z art. 220 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 3 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. Analizując zagrożenia ustawowe w kwalifikacji prawnej zarzucanych im czynów należy zauważyć, że sankcją za przestępstwo z art. 157 § 3 k.k. jest kara grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku, zaś przestępstwo określone w art. 220 § 1 k.k. zagrożone jest karą do 3 lat pozbawienia wolności. Tym samym zastosowanie do sytuacji oskarżonych znajduje art. 66 § 1 i 2 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. Zgodnie z art. 66 § 1 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Zgodnie zaś z § 2 powyższego przepisu warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego **karą przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności**.

W związku z tym zgodzić się należy z rzecznikiem oskarżenia, że Sąd I Instancji przyjął nieprawidłową podstawę warunkowego umorzenia postępowania, (art. 66 § 1 i 3 k.k., art. 67 § 1 k.k.), która ma zastosowanie do szczególnej odmiany warunkowego umorzenia postępowania, która adresowana jest do sprawców przestępstw zagrożonych karą nie przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności, w sytuacji pojednania się pokrzywdzonego ze sprawcą, naprawienia szkody lub uzgodnienia sposobu naprawienia szkody ze sprawcą.

Mając na uwadze powyższe konieczną okazała się zmiana wyroku w zaskarżonej części w ten sposób, że za podstawę warunkowego umorzenia postępowania wolności oskarżonym J. K. i J. S. przyjęto art. 66 § 1 i 2 k.k., art. 67 § 1 k.k.

Zaskarżony wyrok nie jest dotknięty innymi wadami, które powinny być brane przez Sąd Odwoławczy z urzędu.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Na mocy art. 624 § 1 k.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, iż przemawiają za tym zasady słuszności.